

УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
КАЗКИ
UKRAINIAN
FOLK
TALES

ББК 82.3Ук=6
У 45

ЗМІСТ

CONTENTS

- Ріпка
The Turnip
Золоте яєчко
The Golden Egg
Пан Коцький
Mister Catson
Лисичка та Журавель
Fox and Crane
Вовк та семеро козенят
The Wolf and the Little Kids
Заяча хатка
The Rabbit's Hut
Колобок
The Little Round Bun
-

**УКРАЇНСЬКІ
НАРОДНІ
КАЗКИ**

Українською і англійською мовами

**UKRAINIAN
FOLK
TALES**

Харків
Редакційно-видавниче підприємство
"Оригінал"
1992

РІПКА

Був собі дід Андрюшка,
А в нього баба Марушка,
А в баби донечка Мінка,
А в дочки собачка Хвінка,
А в собачки товаришка —
Киця Варварка,
А в киці — вихованка —
Мишка Сіроманка.
Раз весною взяв дід мотику *,
Скопав у городі грядку велику,
Гною трохи наносив,
Грабелями підпушив,
Зробив пальцем дірку
Та й посадив ріпку.
Працював дід не марно:
Зійшла ріпка гарно.
Щодень ішов дід у город,
Набравши води повен рот,
Свою ріпку поливав,
Їй до життя охоти додавав.
Росла дідова ріпка, росла!
Зразу така, як мишка, була,
Потім — як кулак,
Потім — як буряк,
Потім — як два
І нарешті стала така,
Як дідова голова.

Тішиться дід, аж не знає, де стати.
«Час, — каже, — нашу ріпку рвати».
Пішов він на город — гуп, гуп!
Узяв ріпку за зелений чуб,
Тягне руками, вперся ногами,
Мучився, потів увесь день,
А ріпка сидить у землі, як пень.

Кличе він бабу Марушку:
«Ходи бабусю, не лежи,
Мені ріпку вирвати поможи!»
Пішли вони на город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за чуб,
Баба діда за плече.

* Мотика — те саме, що сапа.

Смикає дід ріпку за гичку,
Смикає баба діда за сорочку,
Працюють руками,
Упираються ногами —
Промучилися увесь день,
А ріпка сидить у землі, як пень.
Кличе баба дочку Мінку:
«Ходи, доню, не лежи,
Нам ріпку вирвати поможи!»
Пішли вони на город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за чуб,
Баба діда за сорочку,
Дочка бабу за торочку* —
Тягнуть руками,
Упираються ногами,
Промучились увесь день,
А ріпка сидить у землі, як пень.
Кличе дочка собачку Хвінку:
«Ходи, Хвіночко, не лежи,
Нам ріпку вирвати поможи!»
Пішли вони на город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за чуб,
Баба діда за сорочку,
Дочка бабу за торочку,
Собачка дочку за спідничку —
Тягнуть руками,
Упираються ногами,
Промучились увесь день,
А ріпка сидить у землі, як пень.
Кличе собачка кицю Варварку:

«Ходи, Варварко, не лежи,
Нам ріпку вирвати поможи!»
Пішли вони на город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за чуб,
Баба діда за сорочку,
Дочка бабу за торочку,
Собачка дочку за спідничку,
Киця собачку за хвостик.
Тягнуть і руками, і зубами,
Упираються ногами;
Промучились увесь день,
А ріпка сидить у землі, як пень.
Кличе киця мишку Сіроманку:
«Ходи, Сірочко, не лежи,
Нам ріпку вирвати поможи!»
Пішли вони на город — гуп, гуп!
Узяв дід ріпку за чуб,
Баба діда за сорочку,
Дочка бабу за торочку,
Собачка дочку за спідничку,
Киця собачку за хвостик,
Мишка кицю за лапку —
Як потягли, як потягли —
Так і покотилися.
Упала ріпка на діда Андрюшку,
Дід на бабу Марушку,
Баба на дочку Мінку,
Дочка на собачку Хвінку,
Собачка на кицю Варварку,
А мишка — шусть у шпарку!

THE TURNIP

One day Old Man planted a turnip. The turnip grew and grew till it was very, very big.

Old Man went to pluck it. He pulled and he pulled but he could not pull it out.

So he called Old Woman.

Old Woman took hold of Old Man, and Old Man took hold of the turnip, and they pulled and they pulled but they could not pull it out.

* Торочка — бахрома.

So Old Woman called Little Girl.

Little Girl took hold of Old Woman, Old Woman took hold of Old Man, Old Man took hold of the turnip, and they pulled and they pulled but they could not pull it out.

So Little Girl called Dog.

Dog took hold of Little Girl, Little Girl took hold of Old Woman, Old Woman took hold of Old Man, Old Man took hold of the turnip, and they pulled and they pulled but they could not pull it out.

So Dog called Cat.

Cat took hold of Dog, Dog took hold of Little Girl, Little Girl took hold of Old Woman, Old Woman took hold of Old Man, Old Man took hold of the turnip, and they pulled and they pulled but they could not pull it out.

So Cat called Mouse.

Mouse took hold of Cat, Cat took hold of Dog, Dog took hold of Little Girl, Little Girl took hold of Old Woman, Old Woman took hold of Old Man, Old Man took hold of the turnip, and they pulled and they pulled till at last... OUT IT CAME!

✓ ЗОЛОТЕ ЯЄЧКО

Жили собі дід та баба. Була в них курочка ряба.
Знесла одного разу курочка яєчко, та не просте — золоте.

Дід бив, бив — не розбив.

Баба била, била — не розбила.

Мишенятко бігло, хвостиком махнуло — яєчко впало
та й розбилось.

Дід плаче, баба плаче, а курочка кудкудаче:

— Не плач, дідусю. Не плач, бабусю. Я знесу вам ще
яєчко. Не золоте, а просте. Буду нестись кожного ран-
ку — гарно буде до сніданку.

THE GOLDEN EGG

Once upon a time there lived an old man and an old woman and they had a speckled hen.

One day the hen laid an egg, and it was no ordinary egg but one of gold and treat to behold.

The old man tried to crack it and could not.

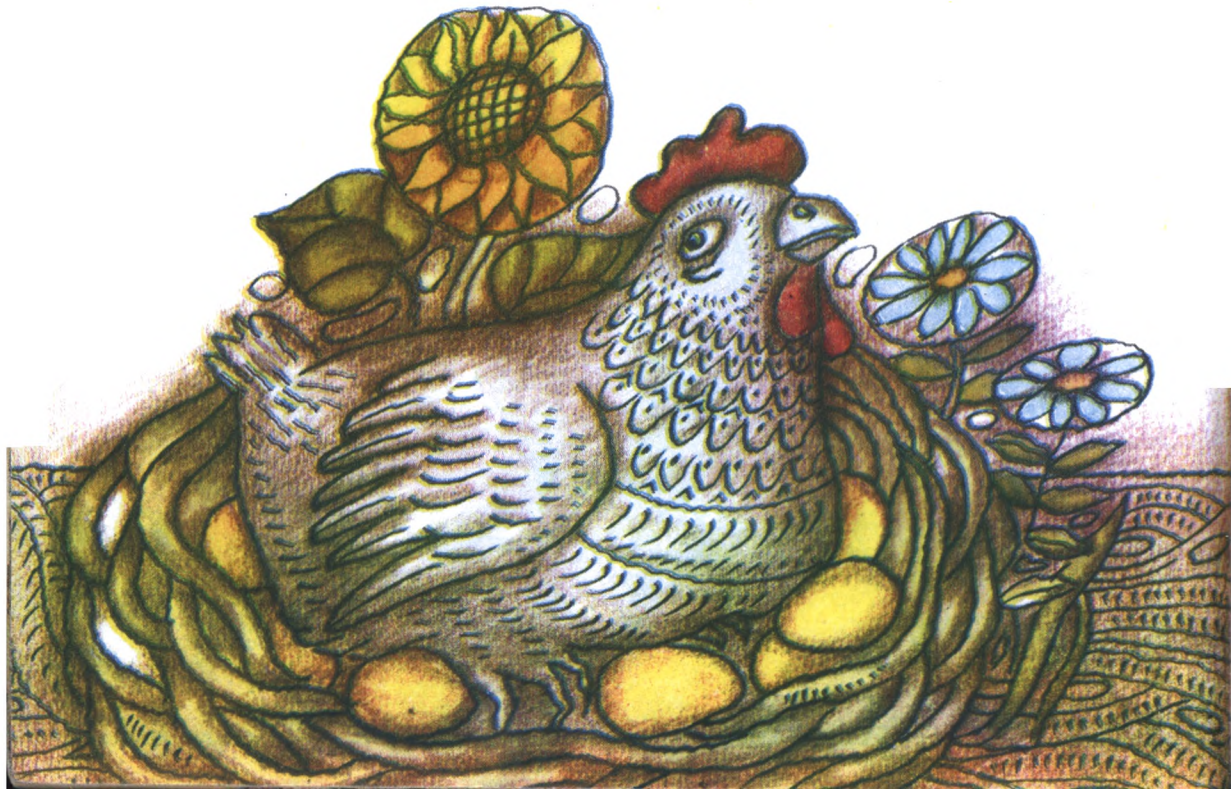
The old woman tried to crack it and she could not either.

Then a little mouse ran up and brushed it with its tail, and the egg fell to the floor and broke into little pieces.

The old man cried, the old woman cried and the speckled hen said:

«Cluck-cluck-cluck! Do not cry, old man, do not cry, old woman! I'll lay you another egg; not one of gold and treat to behold, but a simple one, like all hens lay, that you can eat this every day.»

And she did.

ПАН КОЦЬКИЙ

В одного чоловіка був кіт старий, що вже не здужав і мишей ловити. От хазяїн його взяв та й вивіз у ліс, думає: «Нащо він мені здався? Тільки марно буду годувати. Нехай собі в лісі ходить». Покинув його, а сам поїхав.

Коли це зустріла кота лисичка та й питає його:

— Хто ти такий?

А він каже:

— Я — пан Коцький.

Лисичка каже:

— Будь ти мені за чоловіка, а я тобі за жінку буду.
Він і згодився. Веде його лисичка до своєї хати, та так уже йому годить: уловить де курочку, то сама не їсть, а йому принесе.

От якось зайчик побачив лисичку та й каже їй:

— Лисичко-сестричко, прийду я до тебе на досвітки.

А вона йому:

— Є у мене тепер пан Коцький, то він тебе розірве!

Заєць розказав про пана Коцького вовкові, ведмедеві, дикому кабанові. Зійшлись вони до купи, стали думати, як би побачити пана Коцького, та й кажуть:

— А зготуймо обід і покличемо його!

І взялись міркувати, кому по що йти. Вовк каже:

— Я піду по м'ясо, щоб було що в борщ.

Дикий кабан каже:

— А я піду по буряки і картоплю.

Ведмідь:

— А я меду принесу.

Заєць:

— А я капусти.

От роздобули всього, почали обід варити. Як зварили, стали радитись: кому йти кликати на обід пана Коцького.

Ведмідь каже:

— Я не підбіжу, як доведеться тікати.

Кабан:

— А я теж неповороткий.

Вовк:

— Я старий уже і трохи недобачаю.

Тільки зайчикові й приходиться.

Прибіг заєць до лисиччиної нори; коли це лисичка вибігає, дивиться, що зайчик стоїть на двох лапках біля хати, та й питає його:

— А чого ти прийшов?

Він і каже:

— Просили вовк, ведмідь, дикий кабан і я прошу, щоб ти прийшла зі своїм паном Коцьким до нас на обід.

А вона йому:

— Я з ним прийду, але ви поховайтесь, бо він вас розірве.

Прибігає зайчик назад та й каже:

— Ховайтесь, казала лисичка, бо він як прийде, то розірве нас!

Вони й почали ховатися: ведмідь заліз на дерево, вовк і заєць — у кущі, кабан зарився у хмиз.

Коли це веде лисичка свого пана Коцького. Він побачив, що на столі м'яса багато, та й каже:

— Ма-у!.. ма-у!.. ма-у!..

А ті думають: «От, вражого батька син, що йому мало! Це він і нас поїсть!»

Заліз пан Коцький на стіл та й почав їсти, аж за вухами лящить. А як наївсь, то так і простягсь на столі. А кабан лежав близько від столу, у хмизі, та якось комар і вкусив його за хвіст, а він хвостом і крутнув; кіт подумав, що то миша, та туди, та кабана за хвіст! Кабан як схопиться, та навтіки!

Пан Коцький злякався кабана, скочив на дерево та й подерся туди, де ведмідь сидів. Ведмідь як побачив, що кіт лізе до нього, почав вище лізти по дереву, та до такого доліз, що й дерево не здержало — так він додолу впав — гуп! — та просто на вовка, мало не роздавив сердешного. Як схопляться вони, як дременуть, то тільки видко, а заєць і собі за ними.

А потім посходились та й кажуть:

— От який малий, а тільки-тільки нас усіх не поїв!

MISTER CATSON

Once upon a time there lived an poor old man, who had a cat. One day the old man understood, that he could not feed the cat any more. So he decided to take the cat to the wood and leave him there. The old man brought the cat to the wood, left him there and returned home.

The cat met a fox in the wood. The fox asked:

— Who are you?

— I am mister Catson, — answered the cat.

Then the fox suggested:

— Let us get married.

The cat agreed. So they began living together in the fox's house.

One day a rabbit asked the fox:

— Why don't you invite me to parties any more?

— I have got a husband — mister Catson. He'll eat you, — was the answer.

The rabbit went to his friends — a bear, a wolf and a pig — and told them about Mr. Catson. They began thinking how they could see that Mr. Catson.

They came to a decision to have a dinner-party.

The wolf said:

— I'll bring some meat.

The pig said:

— I will bring some vegetables.

The bear said:

— I'll fetch some honey for dessert. And you, rabbit, will invite the fox and Mr.Catson to the party.

The rabbit went to the fox and said:

— The bear, the wolf, the pig and I invite you and your Mr.Catson to dinner.

— We'll come, — answered the fox — but you should hide yourselves, or he will eat all of you.

The rabbit ran back to his friends and retold them fox's warning.

They began to hide: the bear climbed on a tree, the wolf hid himself behind the bushes, the pig lay down into the fallen leaves and the rabbit hopped into the bush.

When the fox and the cat came up to the table and saw a lot of food, the cat said:

— Purr, purr.

But the pig misheard:

— Pork, pork.

He got scared and trembled:

— He wants to eat me! — whispered the pig.

The cat heard the sound and thought it was a mouse. He ran to the place where the pig had hidden and bit his tail. The pig rushed to the wood. The cat, terrified to death, began to climb on the tree where the bear was sitting. The bear, in a horror, fell down straight on the wolf. There was such a noise, nobody could find his head or tail. The rabbit, the wolf, the bear and the pig ran away. They only met one another very far in the wood.

The bear said:

— I am still trembling. That Mr.Catson is so small, but we had hardly escaped from him.

The wolf, the pig and the rabbit said:

— We'd rather not see him any more.

And they decided to keep away from that dangerous Mr.Catson.

And the fox and the cat lived happily ever after.

У ЛИСИЧКА ТА ЖУРАВЕЛЬ

Були собі лисичка й журавель. Ото й зустрілися якось у лісі. Та такі стали приятелі!

Кличе лисичка журавля до себе в гості:

— Приходь, — каже, — журавлику, приходь, лебедику! Я для тебе — як для себе.

От приходить журавель на ласкаві запросини.

А лисичка наварила кашки з молоком, розмазала по тарілці та й припрошує:

— Призволяйся, журавлику, призволяйся, лебедику!

Журавель до кашки — стукав, стукав дзьобом по тарілці — нічого не вхопить.

А лисичка як узялася до страви — лизь та лизь гарненько язиком, поки сама всю кашу чисто вилизькала.

Вилизькала та до журавля:

— Вибачай, журавлику, — що мала, тим тебе й приймала, а більше нема нічого.

— То спасибі ж, — мовить журавель. — Приходь, лисичко, тепер ти до мене в гості.

— А прийду, журавлику, прийду, лебедику!

На тому й розійшлися.

От уже лисичка йде до журавля в гостину. А журавель наварив такої-то смачної страви, узяв і м'яса, й картопельки, й бурячків — усього-всього, покришив дрібненько, склав у глечичок з'вужькою шийкою та й каже:

— Призволяйся, любя приятелько, не соромся!

От лисичка до глечика — голова не влазить! Вона сюди, вона туди, вона й боком, і лапкою, і навстоячки, і зазирати, й нюшити... Нічого не вдіє!

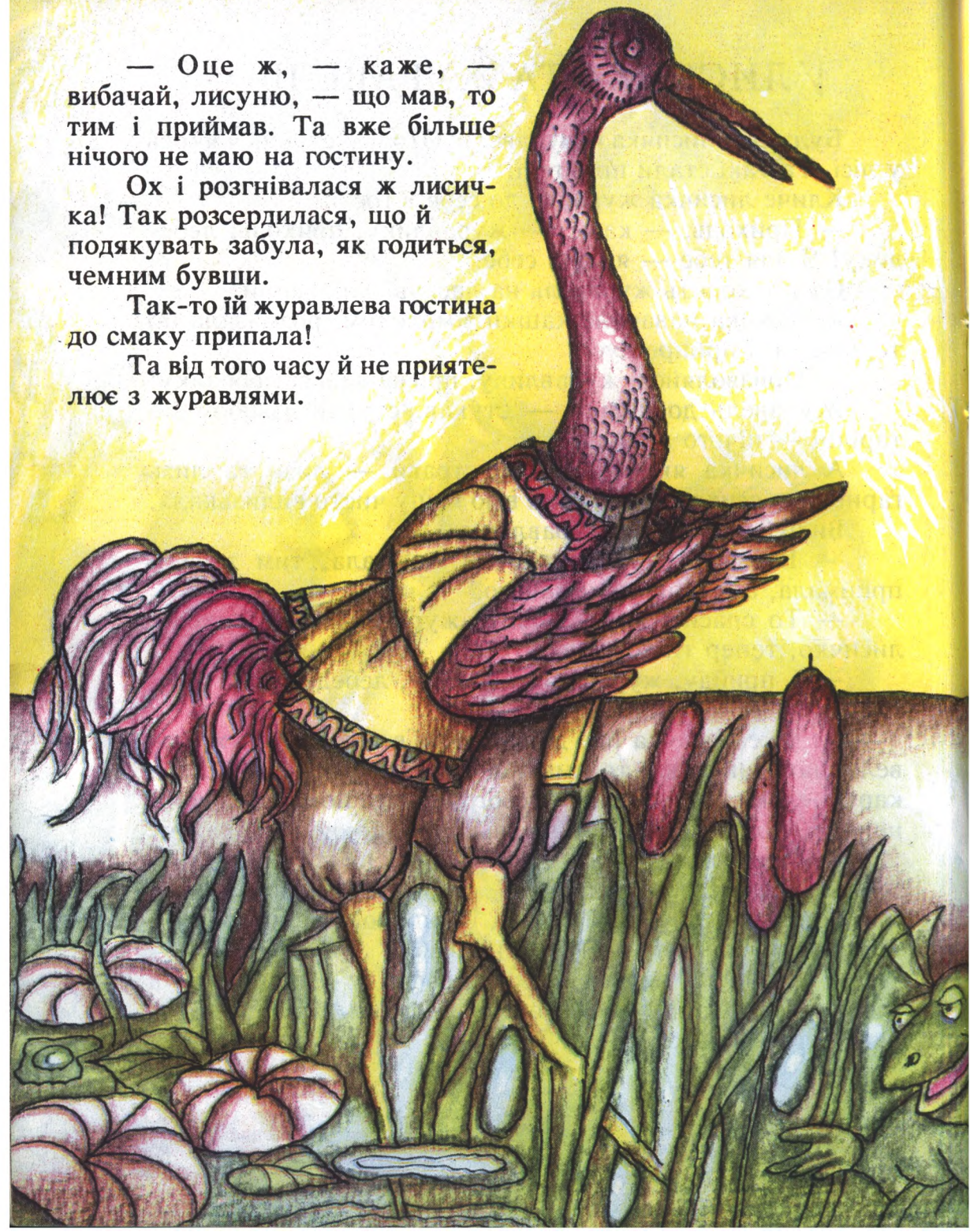
А журавель не чекає: все дзьобом у глечик, усе в глечик. Помаленьку-помаленьку — та й поїв, що наварив. А тоді й каже:

— Оце ж, — каже, —
вибачай, лисуню, — що мав, то
тим і приймав. Та вже більше
нічого не маю на гостину.

Ох і розгнівалася ж лисичка!
Так розсердилася, що й
подякувати забула, як годиться,
чемним бувши.

Так-то їй журавлева гостина
до смаку припала!

Та від того часу й не прияте-
лює з журавлями.

FOX AND CRANE

Once upon a time there lived Fox and Crane. They were friends.

One day Fox invited Crane to dinner-party:

— Come to see me, dear Crane. I will make a big dinner.

When he came to Fox's hut, she gave him a plate with some porridge and asked:

— Help yourself, my dear Crane. Don't you like it?

Crane wanted to taste the porridge, but he couldn't do that because of his long beak.

While Crane was trying to pick something from his plate, Fox licked all the porridge with her tongue and said:

— I am sorry, but I had not cooked anything else. That is all.

Poor hungry Crane answered:

— Thank you very much, dear sister Fox. Now you should pay me a visit. I am going to have a party tomorrow, and I invite you to be my guest.

Next day Fox, dreaming about delicious dinner, came to Crane's house. Crane put a tall narrow jug on the table and said:

— Help yourself, dear sister Fox. I have made a very tasty thick soup.

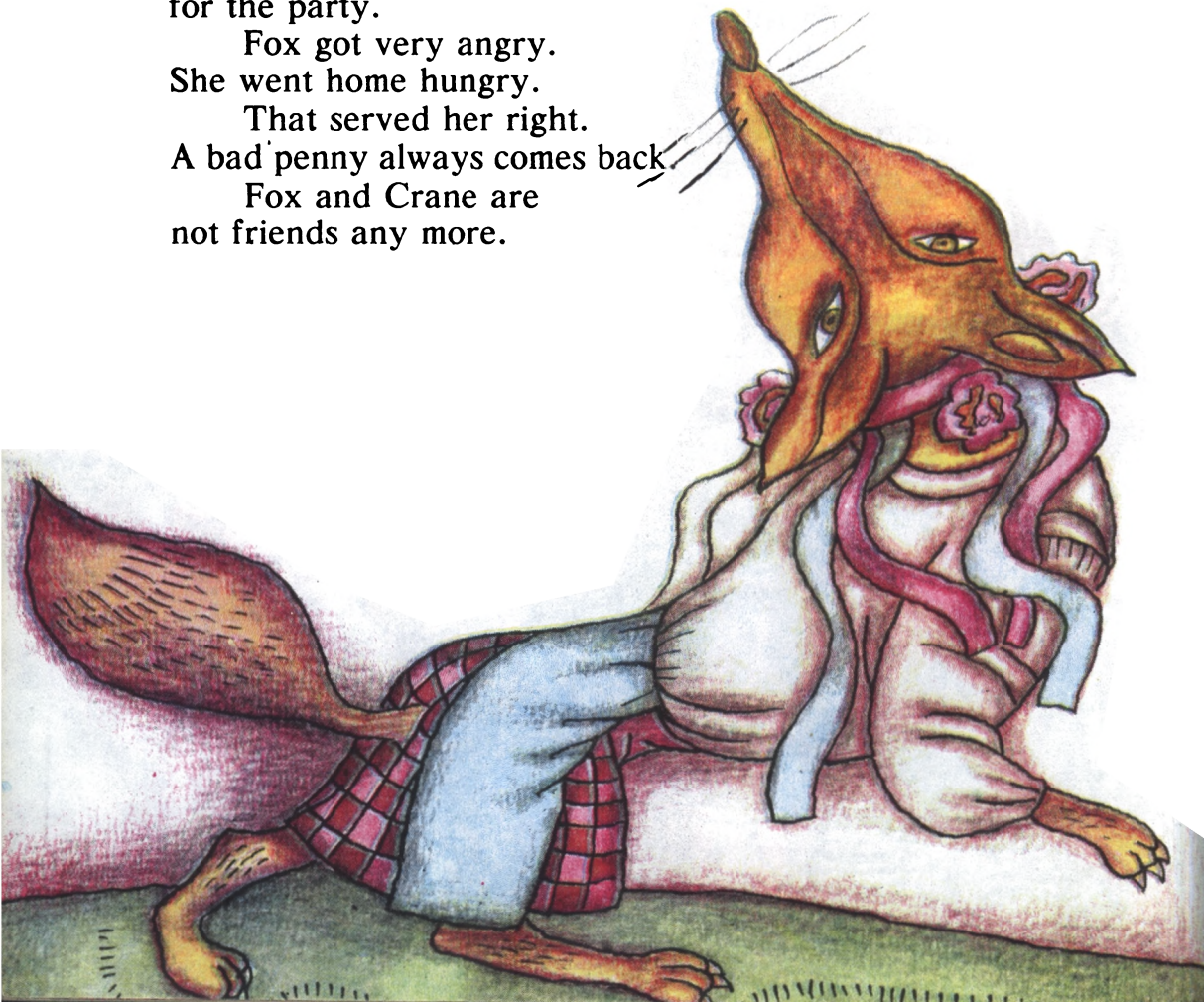
Fox tried very hard, but she could not poke her nose into the jug. Meanwhile Crane, tap-tap-tap with his long beak, ate everything from the jug.

— I am sorry, sister Fox. But that was all I had cooked for the party.

Fox got very angry.
She went home hungry.

That served her right.
A bad penny always comes back.

Fox and Crane are
not friends any more.

✓ ВОВК ТА СЕМЕРО КОЗЕНЯТ

Жила собі коза, і було в неї семеро козенят. Одного разу коза мала піти до лісу по шовкову травичку та солодку водичку. Вона наказала козенятам міцно зачинити двері і нікому крім неї не відчиняти. А щоб вони знали, що прийшла мати-коза, сказала, що постукає у двері та заспіває таку пісеньку:

«Козенята мої, козенята, Це матуся прийшла,
Відчиніть скоріш дверцята! Молочка принесла».

Пішла коза, а коли повернулася, заспівала свою пісню. Козенята почули, відчинили двері. Матуся їх нагодувала та й пішла знову до лісу у своїх справах.

Усе це чув вовк. Він підбіг до козячої хати і почав співати своїм хрипким голосом:

«Козенята мої, козенята, Це матуся прийшла,
Відчиніть скоріш дверцята! Молочка принесла».

Почули козенята вовчий голос та й кажуть:

— Ні, це не наша матуся. В нашої матусі голос тонесенький та приемний. А в тебе — хрипкий та грубий. Ми не пустимо тебе до нашої хати. Іди, вовче, звідси.

Тоді вовк пішов до коваля і наказав йому зробити для нього нову глотку, щоб голос його став тонесенький, як у кози. Коваль так і зробив. Вовк знову побіг до козенят. Але в той час з лісу повернулася коза. Вона постукала у двері й заспівала:

«Козенята мої, козенята, Це матуся прийшла,
Відчиніть скоріш дверцята! Молочка принесла».

Козенята відімкнули двері своїй матері і розповіли їй про вовка. Коза нагодувала діточок і, збираючись знов до лісу, наказала їм, як і раніше, нікому двері не відмикати.

Не встигла ще коза дійти до лісу, а вовк уже тут як тут. Він легенько постукав у двері і заспівав тоненьким голоском:

«Козенята мої, козенята,
Відчиніть скоріш дверцята!

Це матуся прийшла,
Молочка принесла».

Козенята відчинили, вовк ускочив у хату та й поковтав усіх козенят. Лишилось тільки одне козенятко, що встигло сховатись у печі.

Повернулася коза. Кликкала, кликала діточок. Ніхто не відповідає. Торкнула вона двері, а вони не замкнуті. Зайшла коза до своєї хати — нема козенят. Почала вона їх шукати, зазирнула у піч і знайшла тільки одне козенятко. Довідалась, яка доля спіткали її діточок, та як заплаче:

«Козенята, мої діти!
Як без вас я буду жити?

Вовк мій голос підробив,
Діточок малих поїв!»

Почув її вовк, зайшов у хату та каже:

— Чого це ти, кумо, так про мене думаєш? Я не їв твоїх козенят. Не плач, кумо. Ходімо краще на прогулянку до лісу.

Пішли вони та незабаром побачили у лісі велику яму, на дні якої палало вогнище.

Коза вовку й каже:

— Давай, куме, подивимось, хто з нас краще стрибає.
Вовк погодився.

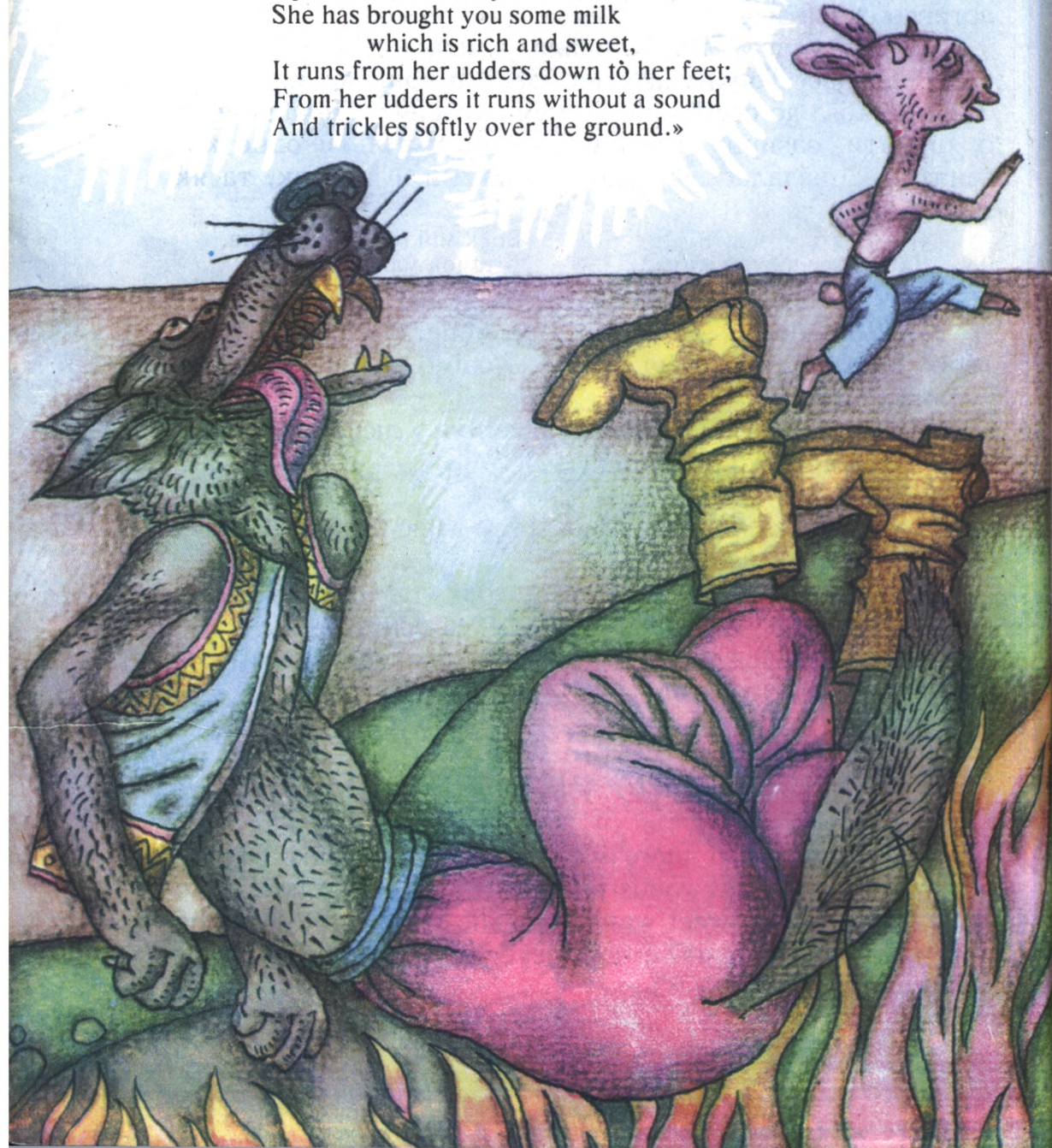
Коза перестрибнула яму, а вовку заважало важке пузо. Стрибнув він та й упав у самісіньке вогнище. Тріснуло у вовка пузо, і з нього повискакували козенята — живі та веселі.

THE WOLF AND THE LITTLE KIDS

Once upon a time there lived a goat and her kids. Off the goat would go to the woods to eat of the silken grass and to drink of the cool, sweet water, and the kids would lock the door of the hut behind her and never so much as show their noses outside.

When she came back, the mother goat would knock at the door and sing out:

«My kiddies own, my children dear,
Open the door, for your mother is here!
She has brought you some milk
which is rich and sweet,
It runs from her udders down to her feet;
From her udders it runs without a sound
And trickles softly over the ground.»

The kids would open the door and let in their mother, the mother would feed them and go off to the woods again, and they would lock the door behind her, just as they had before.

Now the wolf heard the mother goat call to her kids, and one day, when she had gone off to the woods, he ran to the hut and cried in his thick voice:

«My kiddies own,
My children dear,
Open the door
And never you fear.
Your mother has come,
She has brought you some milk,
It runs from her udders
Like a ribbon of silk!»

And the kids called back:

«We hear you, whoever you are, but that isn't our mother's voice! Mother's voice is thin and the words she says are different.»

What was the wolf to do?

He went to a smithy and asked the blacksmith to forge him a new throat and make his voice very, very thin. The blacksmith forged him a new throat, and the wolf ran to the goat's hut and hid behind a bush.

By and by the mother goat came home from the woods. She knocked at the door and called to her kids:

«My kiddies own, my children dear,
Open the door, for your mother is here!
She has brought you some milk
which is rich and sweet,
It runs from her udders down to her feet;
From her udders it runs without a sound
And trickles softly over the ground.»

The kids opened the door for their mother and began telling her about the wolf and how he had wanted to eat them up.

The mother goat fed the kids and then she said very sternly indeed:

«Remember, children, if anyone comes and talks to you, listen carefully, and unless his voice is as thin as mine and he says the very same words that I do, do not let him in.»

No sooner had the mother goat left than the wolf came running. He knocked at the door of the hut and called out in the thinnest of voices:

«My kiddies own, my children dear,
Open the door, for your mother is here!
She has brought you some milk
 which is rich and sweet,
It runs from her udders down to her feet;
From her udders it runs without a sound
And trickles softly over the ground.»

The kids opened the door, and the wolf rushed in and gobbled them all up, save for one little kid who had hidden himself in the stove.

By and by the mother goat came home, but call and shout as she would, no one answered her. She lookd, and seeing that the door was unlocked, ran in. The hut was empty, but she glanced into the stove and found one little kid there.

Great was the mother goat's grief when she heard of her children's fate. Down she dropped on the bench and began weeping and sobbing bitterly, saying over and over:

«O my children dear, o my kiddies own,
Why did I ever leave you alone?
For the wicked wolf you opened the door,
Never, I fear, will I see you more!»

The wolf head her. He came into the hut and said:

«Why do you make me out to be such a villain, Mistress Goat? It was not I who ate your kids. Do not grieve, but come for a walk in the woods with me instead.»

They went to the woods and soon came upon a hole with a fire burning in it.

Said the mother goat to the wolf:

«Come, wolf, let us see which of us can jump over the hole.»

And she made a great leap and went straight across. The wolf jumped after her but he tripped and fell into the fire. His belly burst open from the heat, and out the kids hopped, safe and sound, and ran straight to their mother! And they lived happily ever after.

ЗАЯЧА ХАТКА

Зробила лисиця хату з льоду, а зайчик збудував собі хатку з лубу. Лисиця сміялась із зайчика:

— Моя хатка краща за твою. Моя хатка світла, а твоя — темна.

Коли прийшло літо, лисиччина хатка розтала. Стала лисиця проситись до зайця:

— Пусти мене, зайчику, хоч у садочок.

— Ні, кумо, не треба було сміятися з мене.

Але лисиця почала плакати, і зайчик-таки пустив її до свого садочку.

Наступного дня лисиця знову:

— Пусти мене, зайчику, до хати. Я у садочку змерзла.

— Ні, кумо. Навіщо ти з мене сміялася?

Та лисиця благає й благає, зайчик не витримав — пустив руду до хати.

День пройшов та другий, а на третій день почала лисиця зайця з хати виганяти:

— Забирайся геть, косий. Не хочу з тобою жити.

Гнала, гнала та й вигнала бідолаху з хати.

Сидить зайчик і плаче, лапками очі витирає. Біжать собаки:

— Гав-гав! Чого ти, зайчику, плачеш?

— Як мені не плакати, коли лисиця мене з моєї власної хати вигнала?

— Не плач, почекай, може, ми її виженемо?

Прибігли до хатки та загарчали:

— Забирайся, лисице, геть з хати!

А лисиця:

— Як вистрибну, як вискочу —

На шматочки розірву і по світу рознесу!

Злякалися собаки і побігли.

Іде вовк.

— Чого ти, косий, плачеш?

— Як же мені не плакати, коли лисиця мене з моєї власної хати вигнала?

— Ну, почекай, може, я її вижену.

— Ні, вовче, не виженеш. Собаки гнали — не вигнали.

— Я нікого не боюсь. Я її вижену.

Прийшов до хати, гукає:

— Гей, лисице, геть з хати!

А лисиця звідти:

— Як вистрибну, як вискочу —

На шматочки розірву і по світу рознесу!

Вовк злякався й побіг до лісу.

Коли іде ведмідь.

— Чого ти, зайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати, коли лисиця мене з моєї власної хати вигнала?

— Не плач, косий, може, я її вижену.

— Ой, не виженеш, ведмедю. Собаки гнали — не вигнали. Вовк гнав — не вигнав.

— А я — вижену.

Прийшов до хати та й реве:

— Геть, лисице, з хати!

А лисиця на це:

— Як вистрибну, як вискочу —

На шматочки розірву і по світу рознесу!

Злякався ведмідь і побіг.

Іде півень, несе косу.

— Чого ти, зайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати, коли лисиця мене з моєї власної хати вигнала, і ніхто не може її звідти вигнати? Собаки гнали — не вигнали, вовк гнав — не вигнав, ведмідь гнав — не вигнав.

— Ну, ходімо, може, я вижену.

Привів зайчик півника до своєї хати, той гукає:

— Ку-ку-рі-ку! Не дожити рудій віку.

Забирайся, лисице, геть з хати!

Злякалась лисиця.

— Зараз, — кричить, — ось тільки зберуся.

Півник крилами залопотів і знову своє:

— Ку-ку-рі-ку! Не дожити рудій віку.

Геть, лисице, з хати!

— Зараз! Тільки одягнуся.

Гукнув півник у третій раз:

— Ку-ку-рі-ку! Не дожити тобі віку.

Геть, руда, з хати!

Дуже злякалась лисиця. Вибігла з хати і дременула не знаць куди.

Зрадів зайчик та й запросив півника жити до своєї хатки. Вони ще й досі живуть—поживають, добра наживають.

THE RABBIT'S HUT

Once upon a time there lived a Fox and a Rabbit. The Fox's hut was made of ice and the Rabbit's of bark, and the Fox teased the Rabbit and said:

«My hut is ever so much nicer than yours, Rabbit; mine is light and yours is dark.»

Summer came, and the Fox's hut melted. So the Fox began pleading with the Rabbit to let her move in with him.

«Do let me in, Rabbit dear,» she begged. «I don't even mind living in your garden.»

«No, Mistress Fox, why should I after you teased me so?»

But the Fox begged and begged, and the Rabbit finally let her into his garden.

Next day the Fox began pleading with him again.

«Do let me on to your porch, Rabbit dear,» she said.

«I won't. Why did you tease me so?»

But the Fox begged and begged till at last the Rabbit gave in and let her on to the porch.

On the third day the Fox began pleading with him again.

«Do let me into the hut, Rabbit dear,» she said.

«I would if you hadn't teased so.»

But the Fox begged and begged, and the Rabbit finally did as she asked. So now there were two of them in the hut, the Fox sitting on the bench and the Rabbit on the stove.

On the fourth day the Fox began pleading with him again.

«Be a pet, Rabbit dear,» she said, «do let me sit on the stove.»

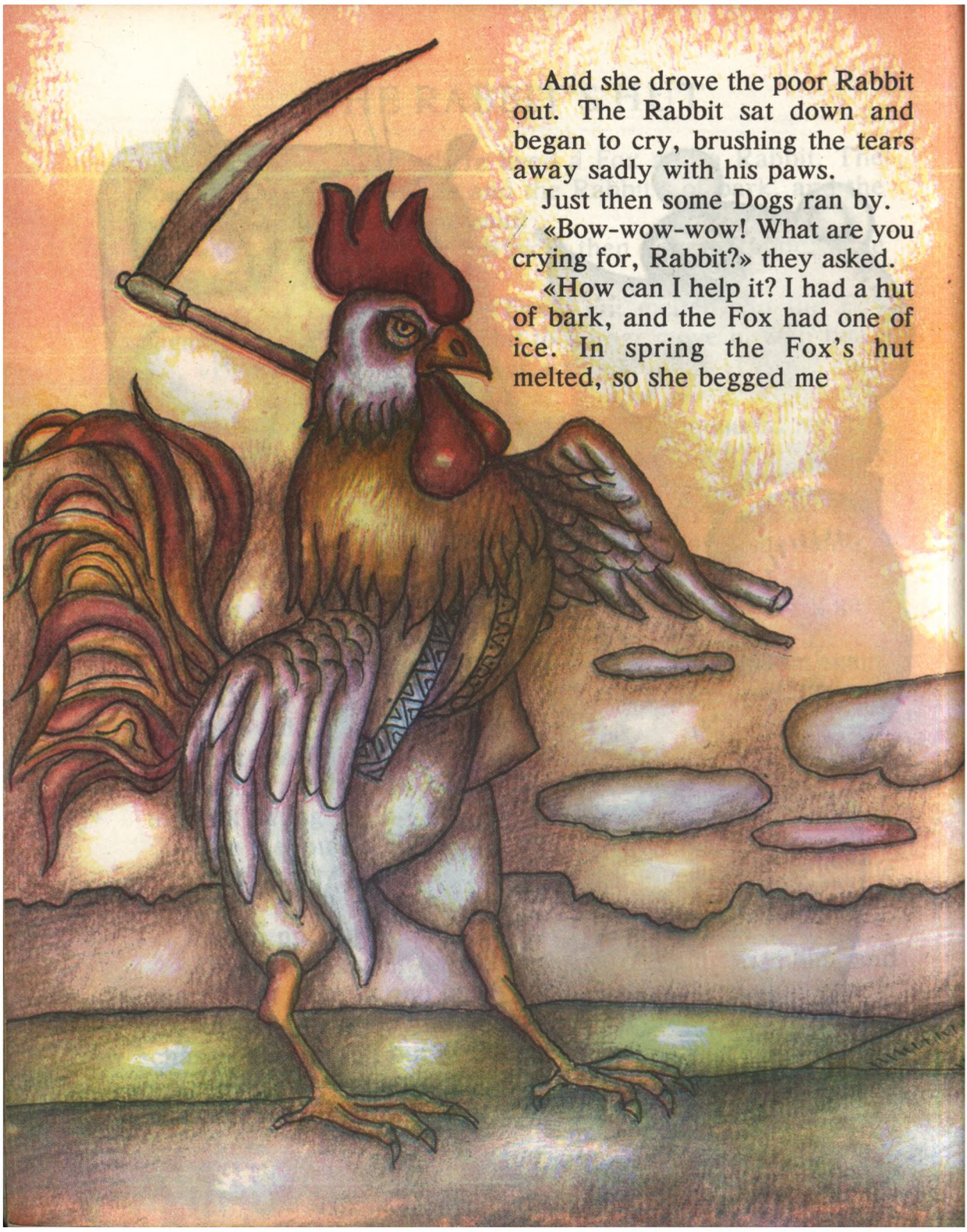
«Oh, no. You shouldn't have teased me so.»

But the Fox went on pleading and pleading with him, and the Rabbit gave in and let her sit on the stove beside him.

A day passed, and then another, and the Fox began chasing the Rabbit out of the hut.

«Get out, squint-eyes!» she cried. «I don't want you in the house with me.»

A detailed illustration of a rooster with a red comb and wattle, and brown and white feathers. It is holding a scythe over its shoulder. The background is a warm, golden-brown color with some faint, stylized shapes. The rooster is standing on a greenish ground.

And she drove the poor Rabbit out. The Rabbit sat down and began to cry, brushing the tears away sadly with his paws.

Just then some Dogs ran by.

«Bow-wow-wow! What are you crying for, Rabbit?» they asked.

«How can I help it? I had a hut of bark, and the Fox had one of ice. In spring the Fox's hut melted, so she begged me

to let her live in mine. I did, and now she has gone and driven me out!»

«Do not cry, Rabbit,» said the Dogs. «We'll chase the Fox out of your hut in no time.»

«No, you won't!»

«We will, don't worry.»

They came up to the hut and called:

«Bow-wow-wow! Get out, Fox, get out!»

And the Fox called back to them from the stove ledge:

«I'll jump me down

And I'll tear you to pieces

And I'll rush me out,

And strew them about!»

The Dogs were frightened and ran away. And the Rabbit sat down again and began to cry.

Just then a Wolf passed by.

«What are you crying about, Rabbit?» he asked.

«How can I help it, Grey Wolf! I had a hut of bark, and the Fox had one of ice. When spring came the Fox's hut melted so she asked me to let her live in mine. I did, and then what did she do but drive me out!»

«Do not cry, Rabbit,» said the Wolf. «I'll chase the Fox out, you'll see.»

«You won't. The Dogs tried and they couldn't, so how can you!»

«I will, never fear!»

The Wolf went up to the hut and howled in a frightening voice:

«Woo! Woo! Get out, Fox, get out!»

And the Fox called back:

«I'll jump me down
And I'll rush me out,

And I'll tear you to pieces
And strew them about!»

The Wolf was frightened and ran away. And the Rabbit sat down again and began to cry.

Just then an old Bear passed by.

«What are you crying about, Rabbit?» he asked.

«How can I help it, Bear! I had a hut of bark and the Fox had one of ice. When spring came the Fox's hut melted so she asked me to let her live in mine. I did, and what did she do but drive me out!»

«Do not cry, Rabbit,» said the Bear. «I'll soon chase her out.»

«That's what you think! The Dogs tried, and they couldn't, the Grey Wolf tried, and he couldn't. So surely you can't either.»

«I will, never fear.»

And the Bear walked up to the hut and growled:

«G-r-r, g-r-r.... Get out, Fox, get out!»

But the Fox called back from the stove ledge:

«I'll jump me down
And I'll rush me out,
And I'll tear you to pieces
And strew them about!»

The Bear was frightened and lumbered off, and the Rabbit sat down again and cried and cried.

Just then a Rooster passed by with a scythe in his hand.

«Cock-a-doodle-doo! What are you crying about, Rabbit?»

«How can I help it, Rooster dear! I had a hut of bark and the Fox had one of ice. When spring came the Fox's hut melted so she asked me to let her live in mine. I did, and what did she do but throw me out!»

«Don't you fret, Rabbit, I'll soon chase her out.»

«That's what you think! The Dogs tried, and they couldn't, the Grey Wolf tried, and he couldn't, the old Bear tried, and he couldn't. So surely you can't either.»

«I will, you'll see.»

The Rooster went to the hut and crowed out:

«I've red boots on my feet
And a scythe in my hand,
And I'll skin Fox alive
As I live and stand.
So out, Fox, away,
Or I'll do as I say!»

The Fox heard him and was terribly frightened.

«Just let me get my things on!» she cried.

And the Rooster called again:

«Cock-a-doodle-doo!
I've red boots on my feet
And a scythe in my hand,
And I'll skin Fox alive
As I live and stand.
So out, Fox, away,
Or I'll do as I say!»

«Just let me put my coat on!» cried the Fox.

And the Rooster called out for the third time:

«Cock-a-doodle-doo!
I've red boots on my feet
And a scythe in my hand,
And I'll skin Fox alive
As I live and stand.
So out, Fox, away,
Or I'll do as I say!»

At this the Fox was very frightened indeed. Down she jumped from the stove and away she ran as fast as her legs could carry her. And as for the Rabbit and the Rooster, they lived happily ever after.

КОЛОБОК

Жили собі дід та баба, та такі убогі, що нічого в них не було. От раз дожились вже до того, що не стало у них і хліба — їсти нічого. Дід і каже:

— Бабусю! Піди у хижку, назмітай у засіці борошенця та спечи мені колобок.

Баба так і зробила: витопила в печі, замісила яйцями борошно, що назмітала, спекла колобок і поклала на вікні, щоб простиг. А він з вікна — та на призьбу, а з призьби — та на землю, та й побіг дорогою.

Біжить та й біжить, а назустріч йому зайчик.

— Колобок, — каже, — колобок, я тебе з'їм!

А він каже:

— Не їж мене, зайчику-побігайчику, я тобі пісні заспіваю.

— Ану, якої?

— Я по коробу метений,
На яйцях спечений.

Як од баби та од діда втік,
Так і од тебе втечу!

Та й побіг. Біжить та й біжить.

Зустрічає його вовк:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, вовчику-братику, я тобі пісні заспіваю.

— Ану, якої?

— Я по коробу метений,
На яйцях спечений.

Як од баби та од діда втік,
Так і од тебе втечу!

Та й побіг. Знову біжить та й біжить. Зустрічає його ведмідь:

— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, ведмедику-братику, я тобі пісні за-
співаю.

— Ану!

— Я по коробу метений,
На яйцях спечений.

Як од баби та од діда втік,
Так і од тебе втечу!

«I was scraped from the flour-box
And swept from the bin
And baked in the oven
And cooled on the sill.
I ran away from Grandpa,

I ran away from Grandma,
I ran away from Rabbit,
I ran away from Wolf,
And I'll run away from Bear,
this minute I will!»

And away it rolled very fast indeed, and that was the last the Bear ever saw of it.

On and on rolled Little Round Bun, and it met Fox coming toward it.

«Hullo, little Round Bun!» said the Fox. «How round and brown and rosy you are. Where are you rolling to?»

Little Round Bun was very pleased at the Fox's praise and it stopped and began to sing:

«I was scraped from the flour-box
And swept from the bin
And baked in the oven
And cooled on the sill.
I ran away from Grandpa,
I ran away from Grandma,
I ran away from Rabbit,
I ran away from Wolf,
I ran away from Bear,
And I'll run away from Fox,
this minute I will!»

And it was about to roll on when the Fox said:

«Oh, what a pretty little song! Only I'm afraid I've grown so old I can't hear very well. Do hop on to my nose and sing again, please, a little louder.»

Little Round Bun jumped on to the tip of the Fox's nose and began singing its song over again:

«I was scraped from the flour-box
And swept from the bin
And baked in the oven
And cooled on the sill.
I ran away from Grandpa,

I ran away from Grandma,
I ran away from Rabbit,
I ran away from Wolf,
I ran away from Bear,
And I'll run away from Fox,
this minute I will!»

«Thank you, Little Round Bun,» said the Fox. «It's a lovely song! I'd like to hear it again. Do hop on to my tongue and sing it one last time.»

Little Round Bun jumped on to the Fox's tongue, and — snap! — she gobbled it up, and that was the last anyone ever saw of it.

16-007

Літературно-художнє видання

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ КАЗКИ
UKRAINIAN FOLK TALES

Для дошкільного і молодшого
шкільного віку

Перекладач Христенко Олена Веніамінівна
Retold in English Yelena V. Christenko

Упорядник
Голота Сергій Андрійович
Художник-оформлювач
О. І. Удовенко

Українською та англійською
мовами

Редактор Р. М. Дерев'янченко
Технічний редактор Г. П. Александров
Коректор Н. В. Бархасєва

Видання здійснено за рахунок коштів
О. В. Христенко (перекладача)

у $\frac{4803640104 - 61}{92}$

Без оголошення

- © О. В. Христенко, перекладач англійською мовою, 1992
- © С. А. Голота, упорядкування, 1992
- © О. І. Удовенко, художнє оформлення, 1992

Здано до набору 09.04.92. Підписано до друку 16.06.92.

Формат 70х90 1/16. Папір офсетний.

Гарнітура Тип Таймс. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 3,51.

Умовн. фарбовідб. 10,4. Облік-вид. арк. 3,0.

Тираж 50 000 пр. (1-й завод – 1 – 25 000 пр.). Вид № 61. Зам. № 1192.

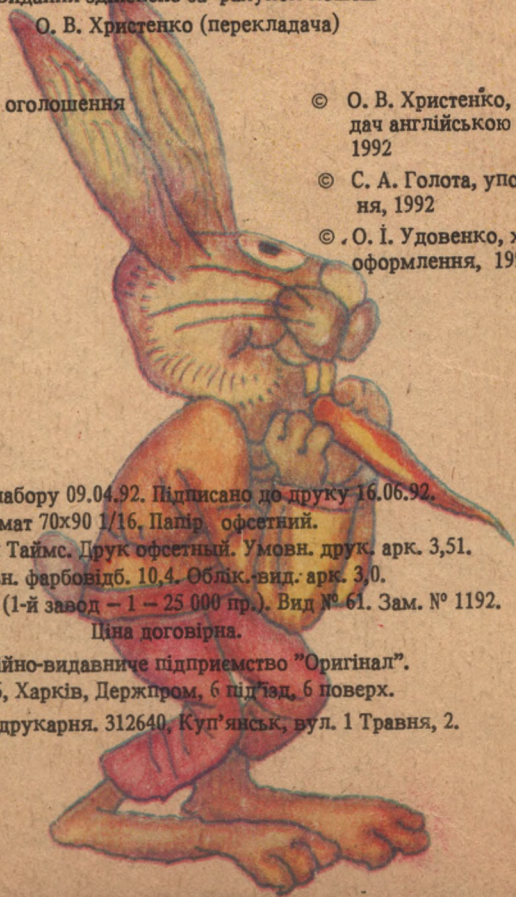
Ціна договірна.

Редакційно-видавничє підприємство "Оригінал".

310506, Харків, Держпром, 6 під'їзд, 6 поверх.

Куп'янська друкарня. 312640, Куп'янськ, вул. 1 Травня, 2.

РУБИКОН

4
У-45

